

גם חברים כמו מריה קאלאס, אונאסיס וויקלין, כסף רב. כשהייתי ילד, סבלנו לא פעם חרפת רעב. היום אני גר בשתי דיי רות יקרות, האחת בריצ'מונד, השנייה במונטה-קארלו. ואולי דווקא בגלל השיא שאלי העפלתי, אני ער כיום יותר ויותר לסוף המחכה לי. לסוף הבלתי-נמנע, שיקרה כאשר אבי בד את כוחי הפיוני.

יום, בינתיים, הגיל הוא לא רק סכנה, אלא גם יתרון. אינני חושש מרקדנים צעירים שיתפסו את מקומי. להיפך. כשהתחלתי לרקוד במערב, לא היו הרבה רקדנים גברים. אני גא בעובדה שבמידה מסוימת הייתי אני מקור-השראה לרבים שהלכו בעקבותי. רבים מהם הם רקדנים טובים בהחלט, אולם אינני חושש. הגיל פירושו ניסיון. וניסיון פירושו שליטה מושלמת יותר בר גופי. כשאני עולה על הבמה, אני יודע מייד איפה להכות כזי לתפוס את הקהל. אני כיום בן 35 — גיל מבוגר לרקדן. למעשה התחלתי גם בגיל מבוגר, כך שאני יכול להרשות לעצמי לסיים גם בגיל מבוגר. נולדתי ברכבת, כשאמי ושלוש אחיותיו היו בדרך ללוולדיבוטוקו. לביקור אצל

יא ארם ברימזל. היא פשוט מושלמת. כל אבר בגופי שלה הוא בדיק כמו שצריך להיות. ולמרות זאת, היא לא מתנשאת. תמיד היא מוכנה לשמוע דעות של אחרים ולהקשיב היטב לדעת הנולת.

הזוג המושלם זוג הרקדנים המפורסמים, רודולף נוראייב ודיים מרגוט פונטינו, במטוס בו הגיעו לישראל. היתה זו פונטינו, רקדנית הבלט הבריטית המהוללת ביותר, שנתנה לנוראייב את ההזדמנות הראשונה באנגליה, לאחר שנמלט מבריה"מ. האנגלים החליטו שאני הטוב ביותר, אומר נוראייב.

"חיי עומדים להיגמד!"

חיל מהקלאסי. כי המודרני הוא רק התפתחות שלו. הביקור שלי בישראל, באוגוסט, עם להקת-הבלט של האופרה המלכותית, יהיה כבר ביקורי השלישי בארץ. לא, אני מצטער לומר שאין כאן שום עניין של סימפטיה מיוחדת. פשוט, לאן שהלהקה הולכת, אני הולך איתה. גם אין לי כל היכרות עם רקדנים ישראליים וריקוד ישראלי. אני זוכר, כש הופעתי בניו-יורק, הופיעה שם גם להקת

אבי, שהיא או פוליטרוק בצבא האדום. אחותי סיפרה לי שהיה זה בשעת חנייה. היא עזבה את הקרון לכמה רגעים, וכשר חזרה אסרו עליה אנשים להיכנס. כמה דקות אחר כך שמעה בכי של תינוק. זה הייתי אני.

ת הבלט גיליתי בגיל שש, כשלבכוד השנה החדשה הלכנו להופעת בלט. למחרת, בגן-הילדים, ישבת כל הבורק וציירתי רקדנים, בצהריים, החלטתי שאני

עד היום אני ממשיך ללמוד לרקוד. כל יום אני לומד שתיים.

בשל להופעה הראשונה שלי. למרות זאת, התוודעתי לבלט הקלאסי רק בגיל 15. המשפחה עקרה ממוסקווא לבישקיק, ושם סבלנו חרפת-רעב. הקצבת-הלחם היומית למשפחה הסתכמה ב-300 גרם. כדי לעזור להתפרנס, מכרתי במשך היום מי-שתייה, ובערב רקחתי ריקודים עממיים.

השינוי קרה ביום שהרקדנית אודלטסובה ראתה אותי: "הרי נולדת לרקוד", היא אמרה לי, "ואתה תהיה המוכשר מכולם". האמנתי לה. שנה אחרי זה, היא הודיעה לי שאין לה יותר מה ללמד אותי, ושלתה אותי למורה אחר. אבל אותו מורה התייחס אלי בי יריבות, וסירב לקבל אותי, בטענה ש-אודלטסובה הרסה אותי. החלטתי לנסוע למוסקווא, ללמוד שם בלט. אבל מחיר הכרטיס היה 200 רובל, בתוספת 200 רובל לדרך חזרה. במקרה שלא אתקבל, לא היה לנו הכסף הזה. המשפחה כולה השתכרה אז 500 רובל לחודש.

נה לאחר מכן, הצלחתי להגיע ללנינגראד, ונתקבלתי לבית-הספר לבלט. הייתי אז בן 17, ונחשבתי לזקן מדי.

הרקדנים הצעירים אינם מפחידים אותי. הנסיון עדיף על הגיל הצעיר.

בתישבע, אבל לא היתה לי הזדמנות לראות אותם.

א, אינני מוכן לדבר על עניין הרקדנים היהודים בכרית-המועצות, שביקשו לצאת משם. מוטב לא לדבר על זה. לצערי, אין לי כל עמדה גם בנושא הסיכסוך הישראלי-ערבי. אני בא לישראל כי הציעו לי לרקוד שם, וזהו. אני מעוניין בריקוד, ורק בריקוד.

למה? קשה לי להסביר, למי שאיננו יודע מה זה ריקוד. נדמה לי שאם הייתי יודע לדבר על הריקוד — לא הייתי מסוגל לבצע אותו. אני יודע רק שאני אדם מאושר מאוד. מעולם לא הרגשתי שהפסדתי משהו בי חיים. בגלל שהקדשתי את כל חיי רק לדבר אחד. מעולם לא הרגשתי שבגלל שהריקוד תופס את כל שעותי ועולמי, נמנע ממני ליהנות מעושרי, מפירוטומי, כלל לא. אני יודע שזכיתי במשהו נדיר, שרוב בני-האדם לא זכו לו: כל-כך הרבה אנשים עוברים את כל חייהם בחיפוש אחרי אותו משהו שהם היו רוצים לעשות. ואילו אני, זכיתי כבר מהתחלה לדעת איך אני רוצה לבלות את חיי — והישגתי זאת.

רודולף נוראייב

אני, לעומת זאת, גאוותן כלפי אנשים מסוימים, וצנוע כלפי אחרים. מה פירוש בתיוג מושלמת, את שואלת? אני אסביר לך: זוהי רקדנית שמגיבה על הריקוד בצורה הטובה ביותר. שמזדהה במלואה עם הצורה שבה אני מפרש את הריקוד. שמעורה לחלוטין בתפקיד ובבן זוגה.

אחד הדברים המאפיינים את הריקוד, היא העובדה שעבודתך לא מנוצחת, כמו ציור או אמנות דומה. לי, זה לא מפריע. אני מעדיף שיראו אותי פעם אחת, יתפעלו, ויזכרו זאת לתמיד. היום אני רוקד בלט קלאסי ומודרני כאחד, אני מתכנן עכשיו רפרטואר שיכיל לול משני הסוגים. אבל ביסודו נשארתי רקדן קלאסי. זה גם הבלט הקשה יותר. אם מישהו רוצה להבין באמת ריקוד, הוא חייב להתר

למרות עזרתה של מרגוט, היתה ההסי תגלות שלי למערב קשה. היה לי קשה להתרגל לאנגלים. הם דייקנים מאוד. אבל מאז חלפו 12 שנה, והם החליטו